

deres Plads i Betænkningen, var den Mening fremherskende i Udvalget, at de skulde have deres Plads paa dette Sted under § 4, og de, der mente, at de havde deres Plads andesteds, fik ikke deres Mening sat igjennem. Der kunde være nogen Grund og har for ærede Medlemmer været nogen Grund til at lade Meddelelsen af disse Skrivelser finde Plads paa dette Sted, da Spørgsmaalet ogsaa kunde have Betydning som et direkte Beskatningsspørgsmaal. Jeg skal forøvrigt med Hensyn til Sagen indskrænke mig til at sige overfor den høitærede Finantsminister, at jeg ved, hvad jeg yttrede, ikke tænkte paa Statsstovene alene, men paa Stovene i Almindelighed, og at jeg har taget Hensyn dertil i, hvad jeg har udtalt. Jeg har endvidere ogsaa ment, at der noget vilde kunne tages Hensyn til Deputater, der ydes af Stovene, og de Fordele, Stovene nu yde Kommunerne; men at der dog desuagtet kunde være Anledning til at udbjævne det Misforhold, som ikke saa sjældent er tilstede mellem den Beskatning, Stovene ere Gjenstand for, og den, de efter min Mening burde være Gjenstand for. Da Sagen jo imidlertid vil blive Gjenstand for Forhandling til anden Tid og paa anden mere fuldstændig Maade, finder jeg ikke i dette Øieblik nogen Anledning til at gaa videre ind paa denne Sag, end alt er slet.

Sagb: Jeg skal kun til den Berigtigelse, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Paulsen) troede at kunne give til mine tidligere Ytringer, bemærke, at hans Rilder ikke synes at have været meget paalidelige, eftersom ialtsald Berigtigelsen paa begge Punkter var feilagtig. Naar han f. Ex. yttrede om Dommen, at den var gaaet Forpagterne imod, idet de vel fik de fornærmelige Udtryk mortificerede, men kun paa Grund af en formel Feil, tror jeg, det ærede Medlem hverken har forstaaet Dommen, eller hvad der ligger i dette Udtryk, at de kun fik Fornærmelserne mortificerede paa Grund af en Formfeil. Nei, den paagjældende Embedsmand, mod hvem Sagen var anlagt, blev ikke idømt Bøde af en ganske anden Grund, nemlig fordi han ifølge sin officielle Stilling var forpligtet til at afgive sin Erklæring, uden at han altid kunde have Vished for dens positive Sandhed, og selv om der havde været positive Usandheder i Erklæringen, kunde der dog, naar den var afgiven bona fide, intet Ansvar gjøres gjældende mod ham. Det var omtrent denne Betragtning, Retten gik ud fra med Hensyn til Ansvar; men jeg skal ikke komme videre ind derpaa, da det streifer temmelig stærkt ind paa det personlige Gebet. Derimod skal jeg med Hensyn til en anden Ytring af den ærede Taler om, at de gamle Forpagtere kun havde haft en ringe Fortjeneste, ikke fordi de ikke havde fisket Mere, men fordi de ikke kunde sælge, hvad de fiskede, efter-

som de ikke havde de Kommunikationsmidler gennem Jernbanen til Struer, som de nuværende Forpagtere have, bemærke, at dette er en ligesaa komplet Feiltagelse. Jeg vil nu ikke tale om, at hverken Forpagterne eller vi Andre paa Egnen nogensinde have vidst, at de ikke kunde komme af med deres Østers — det have vi aldrig hørt før —, men jeg vil blot sige, at det ærede Medlem tager fuldstændig feil, naar han tror, at vi have faaet Jernbanen til Struer efterat de gamle Forpagteres Kontrakt var udløben. Nei, den var der saagar, inden deres Kontrakt blev sluttet, og alle de Kommunikationsmidler, som de nuværende Forpagtere have høvt fra Limfjorden Syd efter, havde de gamle ogsaa. Altsaa disse Berigtigelser tror jeg, det ærede Medlem kunde have sparet sig.

Tauber: Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) gjorde gjældende, at Folkethinget allerede tidligere havde taget sit Standpunkt i denne Sag; den endelige Afgjørelse var kun bleven udsat paa Grund af den svævende Retssag, og nu, da denne var til Ende, maatte Folkethinget indtage sit gamle Standpunkt igjen. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at hverken Finantsudvalget eller Folkethinget, saavidt jeg har kunnet opfatte det, har taget noget Standpunkt. Det er ikke selve det vedkommende Andragende, der er henvisst til Ministeren, men Sagen er kun bleven henvisst til „Ministerens Overveelse“, og derved have baade Thinget og Udvalget fuldstændig reserveret sig deres Standpunkt. Sagen foreligger fuldkomment frit, baade for Udvalget som saadant og for Thinget. Men det er meget muligt, at ærede Medlemmer af Udvalget søle sig generede ved personlig at være gaaede videre i Sagen, end de burde; det kan gjerne være, og det er muligt, at det har paavirket Finantsudvalget. Det skal jeg isøvrigt ikke komme nærmere ind paa, men det er den eneste Maade, hvorpaa der kan være Tale om, at man skulde være bunden. Jeg for mit Vedkommende finder mig ikke bunden. Jeg ved ikke, hvad der foregik i Finantsudvalget i 1879 udenfor det, der foreligger officielt, idet jeg dengang ikke var Medlem enten af Thinget eller af Udvalget. — Det ærede Medlem for 2hied Amts 2den Valgkreds (Sagb) hævdede paa det Allerstærkste, at de Vedkommende ikke blot havde en juridisk, men ogsaa en moralsk Ret til Erstatning, og at de burde have meget Mere. Dersom der var Tale om at gaa en Mellemvei mellem det ærede Medlem og mig, vilde det Standpunkt, Udvalgets Flertal har indtaget, være meget passende, dersom enhver Mellemvei er berettiget; men det forekommer mig rigtignok ikke, at der i det, som det ærede Medlem har anført, findes Noget som helst, der kunde begrunde et virkelig Krav, hverken et Retsskrav eller et Billighedskrav.